

Lekció: Lk 8,22-25. Textus: „Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez?”

Kedves Testvéreim!

Advent második vasárnapja van. Az advent eredeti jelentése a közgondolkodással ellentétben nem a várakozás, hanem valakinek a közeledése, valakinek az érkezése, amire készülhetünk várakozva, de nem mi vagyunk az alanya az ünnepnek. **Adventus Domini, az Úr érkezése. De ki ez az Úr?** Alapigénk kérdése, és a mi adventi ünneplésünk és készülődésünk kérdése is ez: **Hát ki ez? Kicsoda Jézus?**

Ma, ha valakit nem ismerünk, de mégis találkozoznunk kell az illetővel vagy meglátogat bennünket, **akkor le tudjuk nyomozni**, Ki Ő? Megkeressük a Facebook-on vagy Instagramon. Híresebb ember esetében rákeresünk a Google-ben vagy megkérdezzük ChatGPT-t. Vagy választjuk a régi bevált módszert, megkérdezzük valakit, aki ismeri őt. **Lukács úgy írta meg az evangéliumát, hogy bemutassa, kicsoda ez a Jézus, kicsoda az a személy, akinek a megérkezésére készítjük a házunkat, a családjunkat, az életünket.**

Hát ki ez? Más, több és nagyobb, mint gondolnád! Ha úgy vélekedsz Jézusról, hogy Ő egy fontos történelmi személy, aki kedves dolgokat mondott, igazad van, de több annál. **Ha** úgy gondolsz, hogy sok mindent tudsz Róla, tanultál Vele kapcsolatban, akkor ez indítson alázatra még inkább, hiszen tudod, sokkal nagyobb annál, mint sem fel tudnád emberi értelemmel fogni. **Ha** pedig úgy vagy itt, hogy nem csak ismered, de szereted is Jézust, akkor nyomatékosítsd magadban, Ő még jobban szeret Téged! **Akkor hát meg tudjuk ismerni, be tudjuk tökéletesen mutatni Jézust? Nem!** Ez azonban nem miatta van így, hanem miattunk. **Az ember első lázadásának nyoma az Édenkertben ma is megterhel** Bennünket, hiszen Istent bekategorizáljuk, jelzőkkel látjuk el, gondolataink kerítései közé zárjuk, mintha azt mondanánk: **ennyi az Isten... A Kísértő pedig akkor és ma is ezt akarja velünk elhíttetni: csak ennyi az Isten...** Lukács története azonban ebből az elveszettségéből akar felébreszteni minket: Testvérem! **Több, nagyobb az Isten, mint gondolod!** Gyönyörűen kiábrázolódik ez a **mai történetből**. Jézus a hajóba ülteti a tanítványokat, akiknek nagy része tapasztalt halász, ismerték a Genezáreti-tó szeszélyes alábukó széljelenségét, mely mint egy tornádó csap le a vízre. Ez a szél pedig rátör a hajóban utazókra, a víz szinte belepíti a hajót – Jézus pedig alszik. Majd a kérdés: **Nem törődsz azzal, hogy elveszünk???** Ez alapján azt is mondhatnánk, hogy Jézus nem hogy több, mint gondoltuk, hanem kevesebb,

rosszabb... Nem törődik az övéivel? Szándékosan veszélybe sodorja őket? Milyen sokszor ott van ez Bennünk is, amikor egy-egy nehéz élethelyzet tör ránk: Betegség, fájdalmak, gyász. **Hívó emberként még azt is tudjuk: Isten akarata nélkül semmi sem történik – vihar sincs. Szinte a mi szavainkká válnak: Nem törődsz azzal, hogy elveszünk? Nem törődsz azzal, hogy elpusztulunk és megsemmisülünk? Dehogynem, azért van ott a hajóban! Azért van itt a világban!** A tanítványok pedig **nem csak Jézus szeretetében kételkednek, de isteni hatalmában is.** Szavaik magyarul félreérthetők: **Nem törődsz azzal, hogy elveszünk, helyett úgy értsük: nem zavar, hogy Veled együtt mindjárt meghalunk? Jézus, mi itt igyekszünk életben tartani Téged, Te pedig alszol és semmit sem csinálsz??** Milyen sokszor hallom ezt az egyházban, mondom akár én magam is, hirdetve mennyit tettem a keresztyénségért, Református Egyházunkért... **Hát ki ez a Jézus, akit a magunk módján mi is ébresztgetünk? Akié minden hatalom mennyen és földön. Aki megteremtette a tengert és a szárazföldet. Aki minden élőlénynek életet adott. Aki nem távol van, hanem közel. Aki jobban tudja, hogy mire van szükséged, mint azt gondolnád. Aki tud vihart és álmod teremteni, enged bajt, fájdalmat, szenvedést és betegséget is, ha ezáltal tisztulhat az istenképed, megerősödhet az élő Istennel való kapcsolatod. Mert Ő nagyobb ezeknél, nagyobb és több, mint gondolod!**

„Hát ki ez?” Valaki, akinek a szava teremtő erő. A történet iróniája, hogy az edzett halászok már feladták a reményt, minden technikájukat és praktikájukat bevetették az életben maradáshoz, amikor pedig Jézust felébresztik, akkor Ő két szóból lerendezi a vihart: **„Hallgass el”** (Mk 4). De **Lukács nem áll meg itt, további három történet következik**, ahol Jézus szavának hatalmára mutat rá: **A gadarai megszállottját, testileg-lelkileg megkötözött ember fogvatartóira, a gonosz lelkekre ráparancsol, hogy távozzanak. Majd a vérfolyásos asszonynak, aki 12 éve szenvedett betegségében és hitte, ha a ruhája szélét megérinti, akkor meggyógyul. Miután pedig Jézus ezt észreveszi, békességet hirdet az asszony zaklatott lelke számára. Végül pedig Jairus meghalt leányához jut el, akinek pedig szelíden szól, és a lány felébred a halálból.**

„Hát ki ez?” Akinek a szava teremtő és éltető erő. Mindig is az volt, a világ kezdetétől fogva, de az édenkerti **Suttogó propaganda** azóta is ott van minden ember szívében, a Tiédben és az Enyémben is: *Persze, ezt mondta az Isten, de nem úgy kell azt érteni. Igen, Isten szava fontos, de azért neked is legyen véleményed, saját vágyaidnak kell engedned, még ha arra azt is mondja Isten, hogy ne tedd...* **A leginkább pedig nem is Isten szavának igazságát felejtettük el – bár ez is hiánycikk – hanem szavának erejét nem hisszük el.**

Ezért van, hogy vihart enged, hogy aztán csendet teremtsen szavának erejével. Talán nem csak az én advent kezdésem volt zaklatott közülünk, de mégis megéltem ezt a csodát. A múlt héten elég sok szolgálat talált meg Tatán, kerületi vagy országos viszonylatban. Nagyon elfáradtam benne és volt olyan napom, amikor a Bibliámat csak nap végén volt időm kinyitni, mert a reggelek elsodortak. Az egyik ilyen hajnali indulásomnál azonban felütöttem a Bibliámat, hogy úgy „rendesen” elindulhassak és a 62. Zsoltár volt aznapra az igém. Belül fáradt és megtört voltam, szolgálni mentem, de féltem, nem tudom jól szeretni majd a rám bízottakat. Majd a Zsoltár vége szíven ütött: Szólott egyszer az Isten és ezt a két dolgot értettem meg: „*Istennél van az erő, nálad van Uram a szeretet.*” (12. vers). **Elemi erővel futott át rajtam Isten szavából fakadó erő valósága. Az én kérdésem is lett: „Hát ki ez?”.**

Végül pedig erre a kérdésre az utolsó válaszuk: Ő az, akit megillet a hódolat és imádat. A tanítványok kérdése *rettegésből és csodálatból fakad. Amikor az ember találkozik az Istennel, a véges a végtelennel,* akkor az mindig félelmetes, de egyben csodálatos, hódolatra indít. Azonban ez nincs meg bennünk ösztönösen, már nincs meg. **Az ember arra lett teremtve, hogy Istent dicsőítse és magasztalja, elismerve hatalmát, szeretetét.** Erre pedig nem Istennek van szüksége, hanem nekünk – mert így lettünk megalkotva, így működünk jól. **Az első történet óta azonban sokkal könnyebben adunk magunknak igazat, keressük a saját dicsőségünket, és várjuk a hódolatot, mint adjuk. „Olyanok lesztek, mint az Isten...”** A szívünk viszont végtelenül elromlott és folyamatosan romlik **ebben a lázadásban, mivel nem tud szeretni, könyörölni és irgalmazni sem.** „*Hát ki ez?*” Jézus Krisztus, életünk megváltója, szívünk szabadítója, imádatunk helyreállítója, aki szeretetével átformál Bennünket is az eredeti verzióinkra. **Honnan tudjuk ezt?** Onnan, hogy bár sokkal több és nagyobb, dicsőségesebb, mint gondolnánk egészen **kicsivé vált,** a békességét feladta, hogy a mi viharos életünk hajójának útitársa lehessen, majd a golgotai kereszten elszenvedje, hogy senki sem állítja le a bűn, a gyűlölet és harag hullámain. **Jézus szava teremtő erő,** de amikor gyalázták és hazugságokat mondtak rá, néma maradt és eltúrta a szidalmakat. **Jézus az, aki figyel a jajkiáltásunkra:** nem törődsz azzal, hogy elveszünk veled együtt? Sőt, halálával ezt mondta ki: **Törődöm Veletek, szeretlek Benneteket, ezért Én meghalok, de Ti megmaradtok.** Mindezt pedig a mi hitetlenségünk, szeretetlenségünk ellenére tette, Érted és Értem, kegyelemből, mert ennyire szeret az Isten.

Hát ki ez? Isten segítsen, hogy meg tudd válaszolni ezt a kérdést magadnak Testvérem, hogy aztán másoknak is bizonyosságot tehess Róla! Ámen!

Imádkozzunk!

Urunk, Jézus Krisztus! Áldunk és magasztalunk Téged, mert Te vagy rá egyedül méltó és érdemes! Semmi és senki nem hasonlítható Hozzád, a te nagyságodhoz és dicsőségedhez! Köszönjük, hogy türelemmel és szelídséggel formálsz Bennünket is, hogy még inkább megismerhessünk Téged, a Veled való kapcsolatban, nem csak ismeretben, de szeretetben is növekedést adsz Számunkra. Megvalljuk, hogy Te vagy a feltámadás és az élet! Engedd meg, hogy ezt a jó hírt elmondhassuk a gyászolóknak.

Megvalljuk, hogy Te vagy az út, az igazság és az élet! Engedd, hogy bízathassuk ezzel a csüggedőket és az élet útján elakadtakat.

Megvalljuk, hogy Te vagy a világ világossága! Tegyéél bátorrá Bennünket, hogy szeretettel és irgalommal mondhassuk el ezt azok számára, akiknek szemeik az adventi hamis fényekbe gyönyörködnek. Megvalljuk, hogy Te vagy a Jó pásztor, aki terelgeti és élteti juhait! Add, hogy ezzel a szeretettel tudjunk segíteni a szegényeken és a világ kitalasztottjain, hogy azt adjuk tovább, amit Tőled kaptunk!

Urunk! Légy áldott, azért Aki voltál, aki ma is Vagy, és Aki mindörökké ugyanaz leszel! Hallgass meg Bennünket, amikor egyéni csendes imádságunkban is kifejezhetjük hálánkat, hódolatunkat és kéréseinket feléd! ..... Ámen! Mi Atyánk..!